

Sager, end søge at skaffe sig Sikkerhed for at kunne finde en saadan Sagfører ved at udsætte denne vinkende Belønning. Jeg maa dog tilføje, at det for mig, for mit Bedkommende allerede staaer temmelig klart, at, naar en Lov har sagt, at en offentlig Statsmagt, der bestemmer Sagens Anlæggelse, skal vælge Sagføreren, da maa dette Valg ogsaa ske med Myndighed. Jeg antager saaledes, at, naar en Høiesteretsadvocat førte en Sag for Rigsretten, og Justitiarius i Høiesteret da vilde beordre ham derfra til andre Forretninger, saa vilde visnok Folkethingets Formand minde ham om den Forretning, hvortil han var bleven kaldet af Folkethinget. Feiler jeg ikke, har man ogsaa i sin Tid netop læst eller hørt noget Saadant med Hensyn til den nu tilendebragte Sag. Selv om man imidlertid antager dette Spørgsmaal for tvivlsomt, maa man dog, førend man vælger den nu foreslaaede Vej for at søkke sig Sagførere i Fremtiden, først prøve paa at indbringe et Lovforslag i den Retning, som blev antydet af den ærede Indenrigsminister.

Hvad jeg har villet i denne Sag, er Lighedsprincipet; jeg har uden den snerreste Interesse for Andet, end at træffe det Rigtige, netop søgt Ligheden. Der kan ikke være Noget at indvende imod, at de, der under en offentlig Sag nærmest sympathisere med Anklageren, hædre eller belønne Actor, som de finde det meest passende, ligesaa lidet som der kan være Noget at indvende imod, at de, der interesseres ved Forsvaret, kunne give Defensorerne en anerkjendende Present, men det Offentlige selv bør bevare Neutralitet; det i det

Mindste skal ikke optræde partielt. Jeg vilde ikke, jeg haaber aldrig at skulle ville, at man dømmer Enkelte efter en Maalestok, som man paa ingen Maade vilde anvende mod sig selv eller mod alle Andre. Dengang da Rigsretssagen vedtoges i denne Sal, da udtrykte en æret Rigsdagsmand, der endnu har Plads i denne Sal, sig her saaledes: „Da jeg efter Dødsfordring stillede mig til Valg til Rigsdagen den 1ste Decbr. forrige Aar, yttrede jeg, at jeg vilde tale for, at der skulde anlægges en Rigsretsaction mod Ministeriet, netop fordi jeg meente, at hvad vi ville, at Andre skulle gjøre mod os, det skulle vi ogsaa gjøre imod dem, og dengang ønskede enhver Embedsmand, at, hvis Ministeriet havde Noget imod ham, det da ikke uden videre som en hemmelig Ret skulde kaste ham fra Embedet, men at det, hvis det havde nogen Anke imod ham, vilde lade hans Færd undersøge ved Landets Domstole, saa at han kunde blive dømt efter Lov og Ret.“ Det er det samme rettlige Hensyn, jeg vil have gjort gjældende her, som den ærede Rigsdagsmand ved hin Leilighed tilsigtede. Dersom en Minister havde sat ham under Tiltale, saa vilde det Offentlige efter den samme Maalestok, hvormed Actors Godtgjørelse blev fastsat, have vaaget over, at der blev ydet ham Bistand fra Defensors Side, og naar Talen nu er om, at en Minister engang bliver sat under Tiltale, da skulle vi for ham alene ikke gjøre en Undtagelse. Dersom den ærede Rigsdagsmand strengt fastholder den Tankengang, som dengang ledede ham, troer jeg, at han consequent maatte komme til, ligesom jeg, at stemme over det foreliggende Forslag med „Nei“.